

дълбоко въ тъмната вода
е сѣнката ѝ разтопена.
Но по-дълбоко погледни:
прозорче хвърля лъчъ тамъ бледенъ.
Тамъ между влажнитѣ стени
прекара Вилхелмъ день последенъ.
Позора си, вината ти разбралъ,
уби той твоя прелѣститель,
убивайки баща си. Днесъ кинжалъ
за него точи мощенъ отмѣстителъ.
Позорна смъртъ не ще избѣгне
и скоро бодрото лице,
нозетѣ, стройнитѣ рѣще
надъ колелото ще изтегне.
Доведе ти позора и смъртъта,
бѣди затуй проклета отъ свѣта!»

Обърна се, прехапалъ устни
и по скалата вмигъ се спустина,
намѣри лодката си върна.
Лети тя бърже, щъркелъ сякашъ,
— смалява се — цвѣтецъ бѣлъ въ мрака, —
за сетенъ пѣтъ далечъ се мѣрна.

Вълнитѣ сѣ тихи, тъмни — водитѣ,
подъ плащъ отъ лазуръ всичко се скрило,
вмигъ мѣрна се сѣнка върху вълнитѣ,
и всичко наоколо шепне: «Ярмило!»
И отъ водитѣ: «Ярмило! Ярмило!!!»

Късна е вечеръ — първи май —
вечеренъ май — за обичъ часъ.
Зове любовъ гърлицинъ гласъ:
«Ярмило! Ярмило!! Ярмило!!!»